

νήθη τὸ δάνειον τῶν 60,000,000 κατὰ τὰ 1832, ὁ προϋπολογισμὸς ἡμῶν θέλει ἐτησίως ἐπιβαρυνθῆ δι' 4,500,000 δραχ. Λαμβάνοντες δὲ νῦν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ διαρκῆ καὶ τακτικὰ ἡμῶν ἔσοδα εἰς ὁμαλὰς περιστάσεις εἶναι 23,000,000, θέλομεν ἐξ αὐτῶν πληρῶναι εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ χρέους 4,300,000, τοῦ δανείου Ροσχίλδ 4,400,000, τοῦ νέου δανείου 1,500,000 τὸ ὅλον 3,940,000, θέλουσι δὲ μένει ὑπόλοιπον 19,000,000, δι' ὧν, ἂν θελήσωμεν, δυνάμεθα πάντως νὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς ἐκπλήρωσιν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν καλῶς ἐννοουμένων ἡμῶν ἐσωτερικῶν ἀναγκῶν.

Τοιαύτη ἡ πρόσφατος ἐμβροθεστάτη οἰκονομικὴ πραγματεία τοῦ Κυρίου Ἰωάννου Σούτσου, καρπὸς ἀγλῶς εἰκοσιπενταετοῦς εὐσυνειδήτου καθηγεσίας.

Κ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—

ΤΑ ΕΝ ΠΟΜΠΗΙΑ ΡΩΜΑΪΚΑ ΠΤΩΜΑΤΑ. Ὡσεὶ μυστήριον θεωρουμένης παρὰ τοῖς πολλοῖς τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἐν Πομπηίᾳ σκελετῶν, δὲν νομίζομεν ἀπὸ σκοποῦ νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς ὑπὸ τοῦ *Αθηναίου* περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου χορηγημένους ἡμῖν ἀνακοινώσεις, ἐν αἷς ἀπαντῶμεν τὰ περὶ αὐτῶν ἐφευρέσεων τούτων καθ' ἕκαστα.

Αἱ ἀνακαφαὶ γίνονται τανῦν εἰς δύο μέρη· εἰς τὰ περίχωρα τοῦ νεοῦ τῆς Ἰσίδος, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν καλουμένην *Abbondanza*. Ἐνταῦθα περὶ τῆς πρώτης μάγον θέσεως θέλομεν πραγματευθῆ. Ἐδῶ που εἰς τινα οἰκίαν, παρὰ τινι νεωστὶ ἀνοιχθείσῃ ὁδῷ, ἀνεκαλύφθησαν τὰ σκελετὰ ἢ πτώματα, τὰ ἐπισπῶντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν κοινὴν προσοχὴν.

Πεσόντες οἱ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι εἰς τινα σωρὸν κισσήρεως, δὲν ἤλθον εἰς ἐπαρῆν μετὰ τοῦ καθ' αὐτὸ γηπέδου, ὥστε δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἀφαιρέσῃ τις τὴν ἐφ' ἧς ἐπέκειτο βᾶσιν, ἀλλὰ κατέπιπτον ἐπ' αὐτοὺς ὑψόθεν, ἐκ τοῦ ἠφαιστείου ἐκφυσώμενα, τοσοῦτο πῦρ, τέφρα καὶ θερμὸν ὕδωρ, ὥστ' ἐπέφερον τὸν θάνατον αὐτῶν, καὶ τὴν ἐπὶ δισχιλία σχεδὸν ἔτη διατήρησίν των.

Ἐκβαλόντες τὰς ἀπὸ τῶν στεγῶν καὶ τῆς σποδοῦ σχηματισθείσας αἱμασίας, ἐφευρόν τι ἀνθρωπίω μορφῇ παρεμφερές, ἂν καὶ δὲν ἐφάνετο ὅν εἰμὴ λεπτὴ μόνον κόνις. Ὁ ἱππότης Φιορέλλης ἐσκέφθη, ὅτι πιθανῶς ἦτο τοῦτο σαρκοφάγος τις ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου συστηθείς, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ δυνάτων ἴσως νὰ εὐρεθῶσι τὰ λείψανα δυστυχοῦς τινος θύματος τῆς φρικαλέας ἐκεῖνης ἐκρήξεως. Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ νὰ

ἐξαγάγῃ αὐτὰ ἐκεῖθεν, ἢ διασώσῃ; Λαμπρὰ ἐπῆλθεν αὐτῷ κατὰ νοῦν ἰδέα. Λυδόντες ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τῶν πτωμάτων ἐκείνων ἦτο κενόν, ἔνεκα τῆς τήξεως τῆς σαρκῆς, ἔχυσαν ἐκ τινος ἀνοιγματος κόνιν ἐκ μαρμαρώματος καὶ γύψου, ἧτις συνανεφύρθη καὶ ἀφωμειώθη μὲ τὰ ὅστα, τοιοῦτῳ δὲ τρόπῳ ἐδωρήθη πάλιν εἰς τὸν κόσμον γυνὴ Ῥωμαία τῆς πρώτης τῆς ἐποχῆς ἡμῶν ἑκατονταετηρίδος. Συντονώτεροι ἐξίχνεύσεις ἐπήγαγον τὴν ἀνακάλυψιν τῶν πτωμάτων ἑνὸς ἀνδρὸς, μιᾶς γυναικὸς καὶ ἑνὸς κορασίου. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον πλειότερον ἀνερέβρισε τὸ ζῶηρον ἐνδιάφορον τῶν γεωρύχων, ἦν ἡ εὕρεσις 91 ἀργυρῶν νομισμάτων, 4 ἐνωτίων καὶ 1 χρυσοῦ δακτυλίου μετὰ 2 σιδηρῶν κλειδίων, καὶ τὰ ἀπομεινάρια λινουργοῦς τινος θυλακίου. Τὰ ἐπίζηλα ταῦτα λείψανα ἐξήχθησαν ἐκεῖθεν καὶ μετεκομίσθησαν εἰς τινα ἐγγυὸς οἶκον· θέλουσι δὲ διαμείνει ἐν Πομπηίᾳ, καὶ ἐγκλεισθῆ εἰς τέσσαρας ἀρχαιοσχήμεους τραπέζας ἐξ ὀρειχάλκου μετ' ὀλίγον κατασκευασθησομένης.

Μεταβαίνομεν τόρα εἰς τὰς λεπτομερεῖας τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῶν ὄψεως.

Τὸ πρῶτον πτώμα, ἂν τοιοῦτον δύναται νὰ κληθῆ, εἶνε κυρία ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς στηριζομένη, ἐκ τῆς συνεστραμμένης δὲ στάσεως τοῦ σώματος ἐμπορεῖ νὰ νοήσῃ τις ὁποῖας κατέβαλε σπασμωδικὰς προσπαθείας ἵν' ἀνασηκωθῆ. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ καὶ ὁ βραχίον εἶνε ἀνατεταμένα καὶ τεθλασμένα, αἱ δὲ ἀρθρώσεις εἰς ἄκρον κεκυρτωμέναι· ὁ δεξιὸς βραχίον εἶνε συντετριμμένος καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν θραυσμάτων φαίνεται ἡ μεμβράνη τοῦ ὄστου. Τὸ σχῆμα τῆς κομώσεως καὶ ἡ κόμη αὐτῆ εἰσὶ λίαν εὐδιάκριτα. Εἰς τὸν ὠτίτην ἔχει δύο διάργυρα δακτύλια, τὸ ἕτερον τῶν ὁποίων εἶναι κατασκευασμένον διὰ τοῦ διχείλου (*a morsa*). Τὰ σάνδαλα ἢ μάλλον πέλματα διασώζονται ἀκόμη. Παρεκεῖ κεῖνται οἱ ἀνωρυχθέντες θύλακες μὲ τὰ κλειδιά καὶ δακτύλια· πάντα δὲ ταῦτα θὰ κομισθῶσι εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ μουσείου θάλαμον.

Ὅτε εἰσέβημεν εἰς τὸ ἐνδότερον διαμέρισμα εὗρομεν τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος, κειμένης μὲ τὸ πρόσωπον χαμαὶ, ἐπὶ τῶν συγκεκλεισμένων χειρῶν καὶ βραχιόνων στηριζόμενον· αἱ κνήμαι ἦσαν ἠρμέναι πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς· τὸ σῶμα κατεκαλύπτετο ἀπὸ σκωρίαν καὶ μαρμάρωμα, ἐνῶ τὸ λεῖον καὶ στιλπνὸν κρανίον ἦν ὅλως εὐόρατον. Τὴν μίαν τῶν χειρῶν εἶχε κεκλεισμένην, ὡς ἂν ἐκράτει τσφικτὰ. Τὰ ὅστα τῶν δακτύλων ἐξεῖχον τῆς τέφρας.

Παρὰ τὴν νεάνίδα ἴστατο γυνὴ ἔχουσα πῶς ἀνηρμένην τὴν ἀριστερὰν κνήμην, τεθραυσμένον τὸν δεξιὸν βραχίονα, τὸν δὲ ἀριστερὸν ἀκέραιον, καὶ τὴν χεῖρα κλειστήν. Ἐπὶ τοῦ ὠτίτου ἐφόρει δακτύλιον σιδηροῦν. Τὰ κράσπεδα τῆς ἐσθῆτος, ὡς καὶ τὸ ὕφασμα, εἰσὶν ὀρατὰ, ἂν δὲ παρατηρήσῃς αὐτὸ προσεκτικῶς

θά διανοήσης και την ποιότητα αὐτοῦ. Τὸ τελευταῖον πτώμα εἶναι ἀνὴρ κάλλιστα διατηρούμενος. Ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς βράχειος, αἱ δὲ κνήμαί του εἰσι τεταμέναι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ μῆκος. Ὁ ὠτίτης τῆς ἀριστερᾶς ἔχει δακτύλιον σιδηροῦν, ἡ δὲ χεὶρ και ὁ βραχίον στήριζονται ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος. Ποικιλαχοῦ διαφαίνεται και τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καθὼς ἐπίσης τὰ τε ὑποδήματα και τὰ ἐξωπαγῆ τοῦ ποδὸς ὄστω. Ἡ κόμη και ὁ πώγων ἐπιδείκνυνται τοῖς πᾶσι, ἤρκει δὲ μόνον νὰ ἐμφυσήσῃ τις αὐτοῖς τὴν ζωοποιὸν πνοήν, ὅπως δωροφορήσῃ τῷ δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι τοὺς ῥωμαίους τοῦ πρώτου. Ἐθεώρουν τ' ἄψυχα ἐκεῖνα σκέλη μὲ ὄλονεν αὖξον διάφορον, ὕπερ ἀνικανῶ νὰ περιγράψω. Ἐλεγες ὅτι ἀπέθανον χθές. Φαίνεται ὁμως ὅτι μεγάλως θὰ ἐμόχθησαν ἐν' ἀπαλλαγῶσι τῆς καταστροφῆς, καθ' ὅσον τὰ σώματα εὔρεθησαν ὄχι μακρὰν ἀλλήλων ἀπέχοντα, καθ' αὐτὸ ὡσανεὶ εἶχον προσβληθῆ τρέχοντες.

Μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν περιειργάσθη και τὴν θέσιν, ὅπου ἀσχρολοῦνται οἱ ἐργάται. Ἀνασκάπτουν οὗτοι ὁδοὺς ὑπὸ τὰς ρίζας μεγαλοκόρμων δένδρων, πολλῶν ποδῶν τὸ βάθος. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν φαίνονται τείχη, ἐκτενεῖς και ἐρυθραὶ ἐπιγραφαί, και αἱ λαϊκαὶ παιδιὰ τῶν οἰκιστῶν τῆς Πομπηίας. Πολλότατα οἰκίαι ὀλοσχερῶς ἀπεκαλύφθησαν, ἐξαιρέσει δύο ἢ τριῶν ποδῶν ἄμμου, ἀφαιρεῖσαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους και ἐγκλείουσαι τὰς βαρυτίμους ἀρχαιοτήτας, διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀριφανεστέρων περιηγητῶν φυλασσομένας. Οἰκία τις διαφερόντως ἀπεβρέφθησε τὴν προσοχὴν μου, οἷσα ἡ μεγαλειτέρα τῆς Πομπηίας. Ἐνδον τοῦ οἰκοδομήματος ὑπάρχουσι δύο περιβόλια μὲ μαρμαρίνους κρήνας, πέριξ τῶν ὁποίων εὔρεθησαν εἰς ἀγριόχοιρος και ἄλλα ὀρειχάλκινα ζῶα. Οἱ τοῖχοι κατακοσμοῦνται διὰ τοιχογραφιῶν, εἰς μικρὸν δέ τι χωρίσμα ὑπάρχει κοιτῶν μὲ ψηφιδωτῶν πάτωμα, ἐν μέρος τοῦ ὁποίου λίαν εὐστόχως ἐπεσκευάσθη παρ' ἀρχαίου τινὸς ψηφοθέτου ῥωμαίου. Ὁ κοιτῶν οὗτος δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσιδος, ἐν ἧς μὴ ὀλιγωρήσῃ νὰ ἐπισκεφθῆ ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Πομπηίαν, καθὼς κατὰ πάντα τῆς προσοχῆς αὐτοῦ ἀντάξιον.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν μεταβολῶν και βελτιώσεων, τῶν παρεισαχθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἱππότου Φιορέλλι, δέον νὰ μὴ παραλίπωμεν τὴν ἴδρυσιν μουσειοῦ τινὸς, ἐν ᾗ ἤχθησαν πάμπολλα ἐπιζήτητα ἀντικείμενα ἐν Πομπηίᾳ ἀνακαλυφθέντα. Ἐνταῦθα εὔρισκεις τοὺς σκελετοὺς δύο κυνῶν και 60 ἀρτίδια, εὔρεθέντα εἰς τὸν κλιβάνον τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου, και ἀρτίως ἐξαχθέντα πρὸς τούτοις δὲ και τὰς μεγάλας σιδηρᾶς θύρας, τὰς κλειούσας τὸ στόμα τοῦ κλιβάνου, ῥάβδους ἐγγλύφους, σφύρας, χρώματα, φάρμακα διὰ τοὺς ἀσθενοῦντας, και λάχανα διὰ τοὺς πένητας, δίσκους και σκεύη ἐκ πετάλου και ὑάλου

ποικιλοχρώμου, ἐλαφρὰ και εὐκομψα τὸ σχῆμα, και μεγαλοπρεπεῖς λυχνίας· τέλος παντοειδῆ οἰκιακὰ ἐργαλεῖα, κομψὰ τοσοῦτον ὡς ἂν εἶχον κατασκευασθῆ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ

Ζακύνθιος.

GREC. *Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Πατρίδι τῶν Παρισίων.* Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως γραικὸς (grec), ἐφαρμοσθείσης εἰς τὸν δουλιευόμενον τοὺς κύβους παίκτην, ἐφημερὶς τις ἀναφέρει τὸ συμβᾶν ἱππότου τινος Ἕλληνοσ τὴν καταγωγὴν, ὀνόματι Ἀπούλου, ὅτι ἠπάτησε τὸν συμπαίκτην αὐτοῦ περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ἡ ἐξήγησις αὕτη, προστίθεται ὁ συγγραφεὺς, ἀπαλλάττει πάσης ἰδέας προσβλητικῆς τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

Νομίζομεν πρὸς τούτοις ὅτι ἡ εἰρημένη λέξις οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη πρακτικὴν σχέσιν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Δὲν ὑπάρχει ἴσως τόπος ἐνθα τὰ χαρτοπαίγνια εἶναι ὀλιγώτερον κοινὰ παρ' ὅσον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, ἧς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ μὴ παραδεχθῶμεν τὴν ἀνωτέρω ἐξήγησιν.

Φρονοῦμεν ὅτι εἰς μεγάλην θὰ εὐρισκόμεθα ἀμηχανίαν νὰ ὀνομάσωμεν τὸν ἱστορικὸν ἢ τὸν χρονολογικὸν ὅστις ἐρεῦρε τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ἱππότου Ἀπούλου. Ἄλλως τε τίς ὁ μὴ εἰδὼς ὅτι Ἀπούλος δὲν εἶναι ὀνομα, ἀλλὰ κατάλληλῆς τις ὀνόματος νεοελληνικοῦ, και λέγοντες ὅτι Ἕλληνας ὀνομάζετο Ἀπούλος, εἶναι ταῦτόν ὡσεὶ ἐλέγομεν ὅτι γάλλος τις ἱππότης ὀνομάζετο Ἄκ ;

Ἐν ὀνόματι τῶν ἐπισημοτέρων ἡμῶν φιλολόγων, δυνάμεθα νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τῆς καταχρηστικῆς σημασίας τῆς λέξεως γραικὸς (grec), και τῆς ὕβριστικῆς σημασίας ἧτις δίδεται οὕτως ἐπιπολαίως εἰς τὴν λέξιν ταύτην.

Ἴδου τί ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν πρώτην ἐκδοσιν τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας ἐν τῇ λέξει grec. « Λέγουσιν ὅτι ὁ δεῖνα εἶναι γραικὸς (grec) εἰς τι πρᾶγμα, θέλοντες νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν ἐπιδέξιος και εὐφυής. Λέγουσιν ἐπ' ἴσης ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μέγας γραικὸς (n' est pas grand grec). »

Ἡ ἐκδοσις τοῦ 1814 ἀναφέρει ῥητῶς. « Λέγουσιν ὅτι ὁ δεῖνα εἶναι γραικὸς (grec) εἰς τι πρᾶγμα, θέλοντες νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν ἐπιδέξιος και εὐφυής· λέγουσι δὲ ἀπαλύτως ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μέγας γραικὸς (n' est pas grand grec), ἐννοοῦντες ἐν γένει ὅτι δὲν εἶναι λίαν ἐπιδέξιος και εὐφυής. »

Τὸ συνώνυμον τοῦ γραικοῦ (grec) εἶναι λοιπὸν, κατὰ τὴν Ἀκαδημίαν, τὸ ἐπίθετον ἐπιδέξιος, λαμβανόμενον ἐπὶ καλοῦ, ἀφοῦ διὰ νὰ παραστήσωσιν ἄν-

ὄρωπον μὴ ἐπιδέξιον λέγουσιν· ὁ δεῖνα δὲν εἶναι μέγας γραικός (n'est pas grand grec). Τοῦτο εἶναι ἄλλως τε καὶ σφρέσχα ἐπιθεβαιωμένον ἀπὸ τὸν Furetière, τὸν ἐπίσημον, οὕτως εἰπεῖν, σχολιαστὴν τῆς Ἀκαδημίας. Ἴδου δὲ πῶς ἐκφράζεται ὁ λεξικογράφος οὗτος ἐν τῇ λέξει grec. (Ἔκδοσις 1727). « Λέγουσι παροιμιακῶς ὅτι ὁ δεῖνα εἶναι γραικός (grec) εἰς ὑπόθεσιν τινα, ἢ ἐπιστήμην, ὅταν γνωρίζῃ αὐτὴν κατὰ βάθος. Λέγουσιν ἐπ' ἴσης ὅτι ὁ δεῖνα δὲν εἶναι μέγας γραικός (n'est pas grand grec), ὅταν ᾖ ἀμαθὴς ἢ ὀλίγον ἐπιδέξιος. » Καὶ ὁ Τρένουχ δὲ αὐτὸς οὐδὲν ἄλλο λέγει. Μόνον, ἀφοῦ ἐπαναλάβῃ τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα προστίθῃ· « οἱ ἐπιτήδαιοι κλέπται ὀνομάζουσι γραικούς (grecs) τοὺς εἰζεύροντας τὰς τεχνάσματά των καὶ τοῦτοις χρωμένους. » Ἡ φράσις αὕτη μᾶς φέρει εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ὑβριστικῆς σημασίας τῆς λέξεως γραικός (grec)· ἡ σημασία αὕτη δὲν εἶναι ἐν χρήσει, ὡς λέγει ὁ Τρένουχ, εἰ μὴ μεταξὺ κλεπτῶν· ἐνὶ δὲ λόγῳ, εἶναι ὅρος τις τῆς συνθηματικῆς διαλέκτου τῶν κακούργων, καὶ διὰ τοῦτον μάλιστα τὸν λόγον δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν μεταχειρίζωνται οἱ σεμνοὶ συγγραφεῖς.

ΔΙΚ.

Ο ΝΕΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καπεγγάγης ὅτι ὁ ἡγεμονόπαις τῆς Δανίας Γεώργιος εἶναι δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Πρίγκηπος Χριστιανῶ, ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ ἀρίστου καὶ φιλολάου βασιλέως τῆς Δανίας Φριδερίκου τοῦ Ζ', ὅτι ἐγεννήθη τὴν 24 Δεκεμβρίου 1843 ἔτους, ἐσπούδασεν ἐν τῷ τῆς Δανίας σχολείῳ τῶν Ἐδελπίδων, ἐδόθη εἰς τὴν ναυτικὴν καὶ εἶχε ἤδη ἐπιχειρήσει τινὰς ποντοπορίας ὅπως προγυμνασθῇ διὰ τὴν εἰς τὴν προσδιωρίζετο θέσιν τοῦ ἀρχιναύαρχου τῆς Δανίας. Ἐχει νῦν δεξιώτατον καὶ δίδει ἀρίστα τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ ἐλπίδας.

I. ΔΕΚΙΓΛΛΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΙΟΥ 15, 1863.

Τὴν ἀ. διακοίνωσιν τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας διεδέχθη ἀπάντησις τοῦ Ἑλληνοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων ὑπουργοῦ, ταύτην δὲ δευτέρᾳ τοῦ ἄγγλου ἐπεξηγητικῇ τῆς πρώτης, ὡς ἐγράψαμεν ἤδη.

Εἰσέτι δὲν ἐλήφθη τὸ ἀνησύχως καὶ ἀνυπομόνως περιμενόμενον περὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πρωτοκόλλου τηλεγράφημα. Φαίνεται ὅμως ὅτι, εἰ καὶ βραδύνουσα ἢ ὑπόθεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, λύεται αἰσίως.

Τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως διατάραξαν καὶ πάλιν τὰ πολιτικὰ καὶ καταστραπτικὰ πάθη ἐν οἷς πρωτεύει ἡ φιλαρχία. Πολλὰ βεβαίως ἤθελον συμβῆ καὶ ἡ πατρις κατέπιπτεν εἰς χαίνουσαν ἄβυσσον εἰάν ὁ λαὸς μετὰ τῆς συνήθους φρονήσεως, ὑπομονῆς καὶ εὐσταθείας δὲν ἐματαιοῦ διὰ μιᾶς τὰ τεχνάσματα τῶν ταραξιῶν. Νύκτας ὀλοκλήρους ἢ τε ἐθνοφυλακὴ καὶ ὁ στρατὸς ἔμενον ἄγρυπνοι, καὶ τὰς νύκτας τῆς 10 πρὸς τὴν 11 καὶ τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 2500 λόγχοι ἐδείκνυον τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐκ τῆς συγχύσεως τῶν συνθημάτων κινδύνου κατατολμήσασαν, ἐν ᾧ ἄλλαι τρεῖς χιλιάδες ἀνέμενον τὰς προλεγόμενας ταραχάς, ὅπως δράμωσιν εἰς βοήθειαν τῶν περιπολούντων ἐθνοφυλάκων. Εὐτυχῶς ἐματαιώθησαν αἱ ἐλπίδες τῶν φιλάρχων.

Ἡ Συνέλευσις καταγίνεται εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ περὶ φορολογίας νόμου.

Οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὴν Πουέδλαν ἐν Μεξικῇ. Ἐκεῖ δὲ φαίνεται μέλλουσα νὰ λήξῃ ἡ διαπόντιος αὐτῶν ἐκστρατεία.

Τὰ τῶν Πολωνῶν νίκαι καὶ ἤτται ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀντικείμενον διαπραγματεύσεων σπουδαιότητων· ὑπὲρ πάντων δὲ ἄλλο ἐπισύρουσι τὴν προσοχὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Ἄντι τοῦ παραιτηθέντος Κυρίου Α. Ασκκαρίδου οἱ ἐν Λονδίνο Ἕλλητες ἐξελέξαντο ἀντιπρόσωπον αὐτῶν τὸν Κύριον Χαρίλαον Σ. Τρικουπὴν, δι' αὐτοῦ καὶ μόνου ἀποδειξάντες ὅτι τιμῶσι τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἱκανότητα. Οἱ δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐξελέξαντο τὸν πολυμαθῆ τῆς ἀρχαιολογίας καθηγητὴν Κύριον Α. Ρ. Ραγκαβῆν.

Ἡ τελευταία δεκαπενθημερία ἐστέρησε τὴν Ἑλλάδα ἐνός τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἑλληνικῆς παλληγενείας τοῦ συντρόφου τοῦ Ρήγα Φεραίου, τοῦ Χριστοφόρου, λέγομεν, Πεφραϊσοῦ. Ἡ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ προσγενομένη εἰς τὴν Ἑλλάδα ζημία εἶναι μεγάλη. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ Πανδώρα θέλει δημοσιεύσει ἐκτενῆ αὐτοῦ βιογραφίαν μετὰ τῆς προσφιλοῦς εἰκόνας.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προλαβόντι γυ.λαδίῳ αἰτήματος.

τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου Μ.